

Arrest

nr. 141 074 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 9 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende via een op 29 mei 2012 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 29 april 2013 de beslissing om verzoekers aanvraag om tot een verblijf in

het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing, die verzoeker op 18 juni 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.05.2012 werd ingediend door :

[A.A-M.T.]

nationaliteit: Soedan

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 05.09.2006 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 19.07.2007 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 30.10.2007 vroeg betrokkene een tweede maal asiel aan. Ook deze asielprocedure werd op 26.03.2009 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 16.11.2011 tenslotte vroeg betrokkene een derde maal asiel aan. Ook nu weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan betrokkene de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming, en dit op datum van 25.05.2012.

De duur van de procedures - namelijk iets meer dan 10 maanden voor de eerste asielaanvraag, iets minder dan 1 jaar en 5 maanden voor de tweede en iets meer dan 6 maanden voor de derde aanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 (meer bepaald op punt 1.2) betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beweert dat het voor hem onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit zijn thuisland daar hij vreest vervolgd te worden omwille van zijn desertie en bijgevolg vreest hij voor zijn leven en zijn fysieke integriteit indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding van bovenstaande bewering volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij

een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de maatschappij, op geen enkele wijze in aanraking is gekomen met het gerecht en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert september 2006 in België, heeft Nederlandse en Franse lessen gevolgd, volgde opleidingen om het beroep van metselaar te kunnen uitoefenen, heeft reeds werkervaringen daar hij reeds gewerkt heeft als uitzendkracht, is lid van een voetbalclub, heeft een vrienden- en kennissenkring en legt getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich mee kan brengen voor verzoeker.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de onontvankelijkheidsbeslissing.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Geheel ten onrechte meent verwerende partij dat zij huidig verzoek tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen onontvankelijk dient te verklaren wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Het begrip buitengewone omstandigheden werd nergens in de wet omschreven. Ook de voorbereidende werken maken niet duidelijk wat onder buitengewone omstandigheden moet worden begrepen, doch dat in elk geval de nadruk moet worden gelegd op humanitaire redenen.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9.10.1998 bepaalt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (RvSt nr. 73.025, 9 april 1998, RvSt 1998, 69). Dit betekent dat het enkel bijzonder moeilijk moet zijn voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RvSt nr. 108.561, 28 juni 2002, T. Vreemd. 2003, nr. 4).

Het is dan ook geen vereiste dat de buitengewone omstandigheden voor betrokkenen onvoorzienbaar zijn, nu het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door het opzettelijk creëren van een situatie waardoor deze moeilijk kan worden gerepatriëerd (RvSt nr. 99.424, 3 oktober 2001, RDE, nr. 115).

In casu moet worden vastgesteld dat verzoeker intussen reeds bijna 7 jaar ononderbroken in België verblijft.

Verzoeker heeft zich gedurende deze lange verblijfsperiode op duurzame wijze verankerd in België waardoor het voor hem bijzonder moeilijk is om na deze lange periode terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet waarom het lange verblijf van verzoeker (in casu bijna 7 jaar) én de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet in hun geheel een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Het louter stellen dat het voorleggen van bewijzen van lokale verankering en integratie, het indienen van de aanvraag in België niet kan verantwoorden, vormt uiteraard geen antwoord op de vraag waarom het lange verblijf van verzoeker in procedure en de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet kan worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid op grond waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België kan worden gedaan.

Aangenomen moet immers dat het kennelijk onredelijk is en niet in verhouding met het doel van de wet om verzoeker na een dergelijk ononderbroken lang verblijf in België waarbij blijkt dat hij volledig geïntegreerd is en er sprake is van een duurzame lokale verandering met tal van sociale bindingen, terug te sturen naar zijn land van herkomst om vandaar de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Verwerende partij dient steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat verwerende partij niks heeft gesteld omtrent de politiek onstabiele situatie in Soedan. Verzoeker haalde zulks nochtans aan stellende dat hij vreest voor zijn leven en zijn fysieke integriteit bij een terugkeer naar het land van herkomst en het niet in verhouding is met het doel van de wet om van hem te eisen dat hij de regularisatieaanvraag in zijn land van herkomst zou indienen.

In casu is er dan ook sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en zelfs van de formele motiveringsplicht aangezien verwerende partij hieromtrent niks heeft gesteld in de bestreden beslissing.

Gelet op de schending van de in het middel aangehaalde beginselen, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

3.1.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.1.2.2. De Raad dient verder te duiden dat buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Een aanvraag om machtiging tot verblijf dient in regel te gebeuren via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post en de uitzondering die voorzien is in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mag dan ook restrictief worden geïnterpreteerd.

Verzoeker stelt dat hij het standpunt van verweerder om het gegeven dat hij reeds een aantal jaar in het Rijk verblijft en dat hij zich in deze periode heeft geïntegreerd niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet te weerhouden kennelijk onredelijk acht. Er dient evenwel te worden gesteld dat niet kan worden ingezien waarom het gegeven dat een vreemdeling een tijd in België verbleef en in die periode een landstaal aanleerde, contacten legde en zich integreerde hem zou verhinderen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. Een goede integratie en meer specifiek de kennis van de landstalen en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan gedaan worden om bewijsstukken over te maken, kan deze aanvraag via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post immers enkel eenvoudiger maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een verblijf van een zekere duur en een integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162). De stelling van verweerder dat de door verzoeker aangevoerde verblijfs termijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielp procedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In tweede instantie houdt verzoeker voor dat verweerder heeft nagelaten een standpunt in te nemen omtrent het feit dat hij aanvoerde dat de politiek onstabiele situatie in zijn land van herkomst, Soedan, een belemmering vormde om vanuit dat land een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verzoekers betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Verweerder heeft immers uiteengezet dat verzoeker zijn bewering als zou zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang komen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet werd gestaafd met passende overtuigingsstukken. Daarnaast heeft verweerder tevens toegelicht dat verzoeker geen gegevens aanbracht die hij niet eerder aanvoerde in het kader van zijn asielaanvragen en heeft hij erop gewezen dat verzoekers asielaanvragen ongelooftwaardig werd bevonden en hem geen vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, zodat zijn verklaringen niet als een bewijs van het bestaan van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen worden aanvaard.

De uiteenzetting van verzoeker laat, gezien voorgaande vaststellingen, niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.4. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan.

3.1.2.5. De toelichting die verzoeker verschaft laat voorts evenmin toe te besluiten dat de bestreden beslissing niet is gebaseerd op een correcte feitenvinding of dat deze niet deugdelijk werd voorbereid zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

"Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij verzoeker verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging op het privé- en familieleven te rechtvaardigen.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Zie ook:

Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4,392:

'Het E.V.R.M. verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het E.V.R.M. het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Het recht op bescherming van het privéleven van verzoekers vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoekers hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven.

De beslissing van de Letse overheid dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoekers zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoekers geen verblijfsrecht wordt toegekend.

Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden.'

Dat verwerende partij ook bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om in dit stadium van integratie, gedwongen terug te

moeten keren, en waarbij er geen afdoende rekening werd gehouden met het privéleven van verzoeker en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoeker heeft ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat hij zich op voldoende wijze heeft geïntegreerd.

Zoals verzoeker reeds in onderhavig verzoekschrift heeft opgemerkt, dient verwerende partij in zijn motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd. Verwerende partij ontkent louter het disproportioneel zijn van de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen, doch zonder evenwel een afweging te maken van de belangen van verzoeker en die van de staat. De afwezigheid van motivering in de bestreden beslissing aangaande het afwegen van de belangen toont dan ook duidelijk aan dat artikel 8 EVRM is geschonden.

Immers moet worden opgemerkt dat het eisen van verzoeker om alles en ieder in België zelfs tijdelijk achter te laten louter en alleen om de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag te verzekeren, in casu weinig redelijk is en geenszins in verhouding met het doel van de wet. Het doel van de wet beoogt namelijk de vreemdeling in zijn land van herkomst te houden alvorens hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden indient. Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat het eisen van het indienen van het verzoek in het land van herkomst in het kader van de ontvankelijkheidsfase in disproportionaliteit staat met de ingrijpende gevolgen voor het privéleven van verzoeker. Het duurt overigens ettelijke maanden alvorens verzoeker een beslissing omtrent zijn aanvraag in het land van herkomst zal ontvangen.

Een en ander zou mogelijks anders zijn indien verwerende partij in het kader van de gegrondheidsfase een (ongegrondheids)beslissing had genomen. Indien er immers geen grond zou zijn voor verblijfsmachtiging, kan een verwijdering naar het land van herkomst immers gerechtvaardigd zijn, zelfs in het licht van artikel 8 E.V.R.M.

Het is duidelijk dat verweerster in de onontvankelijkheidsbeslissing geen afdoende rekening heeft gehouden met het privéleven van verzoeker en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoeker in België heeft ontwikkeld.”

3.2.2.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet erop worden gewezen dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd gemachtigd of toegelaten en dat hij slechts tijdelijk in het Rijk kon verblijven in afwachting van een beslissing inzake zijn asielaanvragen. De bestreden beslissing heeft derhalve niet tot gevolg dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen en kan dan ook niet worden beschouwd als een inmenging in zijn privé- of gezinsleven. Verzoeker wijst erop dat hij tijdens zijn tijdelijk verblijf banden in het Rijk heeft ontwikkeld. Er blijkt evenwel niet dat deze dusdanig hecht zijn dat deze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, laat staan dat deze van die aard zijn dat zij toelaten om te besluiten dat er op verweerder een uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting zou rusten om af te wijken van de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Er dient daarenboven te worden aangegeven dat verzoeker zijn contacten met in België verblijvende personen kan onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen en dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat het verzoeker onmogelijk wordt gemaakt om naar België terug te keren. Er wordt slechts vereist dat verzoeker de normale procedure hiertoe volgt. Er blijkt dan ook niet dat de bestreden beslissing ingrijpende gevolgen heeft voor verzoeker.

Verzoekers stelling dat verweerder naliet een belangenafweging door te voeren mist daarnaast feitelijke grondslag. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt immers dat hij wel een belangenafweging doorvoerde en oordeelde dat de vereiste om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, rekening houdende met het aangetoonde privé- en gezinsleven, niet kan worden beschouwd als een disproportionele maatregel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan gelet op de specifieke omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken niet worden vastgesteld.

3.2.2.2. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat de bestreden beslissing werd genomen met miskening van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden
aangevoerd

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK